

безмислието на неговото съществуване и празнотата на отвъдното. Шумът изпълва всяко кътче на земното пространство, за да отпъди самотата, създавайки илюзорната представа за присъствие. За разлика от обществения човек, който отказва да бъде автентичен (това застрашава неговата безметежност), индивидуалният човек се стреми към висотата на смълчаните небесни селения ("Към върха"), към тишината, която "стене" в душата му. Тишината в душата е екзистенциална проекция на космическата смълчаност. Тя е състояние на автентично общуване с небитието.

Разочарован (отвратен) и отчужден от обществото лирическият субект на Яворов се самозатваря за другите, за емпиричния свят, за да се озове в тъмницата на своята резигнираща душа. (Неслучайно най-обширният цикъл в стихосбирката "Безсъници" е озаглавен "В тъмнината").

Тъмнината в душата е първичният резултат от самозатварянето. Тя е състояние на без-просветност - липсата на светлина от околния свят, който постепенно се разпада, в своята "свитост" до неузнаваемост, в съзнанието на самоизолиращия се човек.

Цял свят понесох в своите гърди  
и всичко се превърна там на прах.

("Предчувствие")

Лирическият аз приключва сметките си със света на хората, подавя всичките си очаквания, разрушава една след друга своите мечти и надежди:

Аз всичко съкруших, до сетната мечта в сърцето.

Без-илюзието е вторият важен резултат от самозатварянето, който създава душевния вакуум, чувството за празнота и първичен хаос.

Душата ми е пуста: буря кратка  
помете всичко там.

("Душата ми е пуста")